

Arrest

nr. 159 765 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 juli 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.2 Op 10 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die op 23 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*D(...), B(...), (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië
geboren te (...), op (...),
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.07.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 20.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië."

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een kennelijk gebrek aan de materiële motivering aan, zijnde de schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, een kennelijk gebrek aan formele motivering, zijnde een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en voert zij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsregels geschonden zijn en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Artikel 9ter §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet beoogt immers 2 mogelijkheden wat betreft de ziekte van de betrokkene op basis waarvan een machtiging tot verblijf bekomen kan worden:

- De ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in

Of

- De ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijk of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst

Volgens de Raad van State (arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 in de zaak A.206.372/XIV-34-542) vergen de duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid (...) afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 20.06.2013 blijkt ontegensprekelijk dat de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Onterecht echter stelt de verwerende partij in haar motivering dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven.

Immers in de voorafgaande alinea van de bestreden beslissing zegt zij zelf het tegendeel.

Geheel onterecht koppelt de verwerende partij verder de eerste mogelijkheid van artikel 9ter §1 eerste lid aan de tweede mogelijkheid.

Verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dit staat buiten kijf en om deze reden dient de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter gegrondd verklaard te worden.

De Raad van State heeft thans in hogervermelde uitspraak duidelijk beslist dat de beide voorwaarden van artikel 9ter §1 eerste lid niet afhankelijk zijn van elkaar.

Omdat verzoeker voldoet aan de eerste voorwaarde, hetgeen zowel door DVZ als de ambtenaar-geneesheer wordt erkend, dient de tweede voorwaarde niet meer onderzocht te worden.

De motivering van de verwerende partij is dan ook gebrekkig en zelfs foutief.

Verder is het zo dat de verwerende partij onterecht een verwijzing maakt naar artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM geldt inderdaad als hogere norm ten aanzien van artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet maar het EVRM bevat slechts minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

De verwerende partij schendt derhalve het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel door aan duidelijk wetsbepalingen op grond van hogere rechtsnormen een te beperkte interpretatie te geven.

Het middel dient dan ook gegrondd verklaard te worden.”

3.2 Wat het ingeroepen “*kennelijk gebrek aan formele motivering*” betreft, wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet (bepaling die in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, betrekking heeft op de formele en niet op de materiële motiveringsplicht) – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste

bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot het ingeroepen “*kennelijk gebrek aan de materiële motivering*”, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Voormeld artikel 9ter luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond, daar het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 20 juni 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

*“D(...), B(...) (R.R.: (...))
Mannelijk
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.05.2011.

Voorgelegde medische attesten:

- Medicatielijst de dato 12/01/2011 van dr. D(...).*
- Medisch attest de dato 01/03/2011 van dr. B(...) P(...). Nierinsufficiëntie met dialyseenood à rato van 3x/week.*
- Medisch getuigschrift de dato 10/03/2011 van dr. M(...) M(...). AHT, doorgemaakt CVA zonder sequellen, lombarthrose, asymptomatische lithiase sinds 2011 bij aankomst in België terminaal nierinsufficiënt. Dialyseenood.*
- Medisch getuigschrift de dato 20/09/2011 van dr. M(...) M(...). AHT sinds lange tijd, atrofische nieren, chronische nierinsufficiëntie. AV-fistel aangelegd. Hemodialyse.*
- Medisch getuigschrift de dato 12/12/2011 van dr. H. K(...). Hypertensie, hersenbloeding (?), terminaal nierfalen met dialyseenood.*
- Medisch getuigschrift de dato 15/06/2012 van dr. M. V(...) D(...). Terminale chronische nierinsufficiëntie e causa ignota. Atrofische nieren. Dialyseenood.*
- Medische probleemlijst de dato 15/06/2012 van dr. M. V(...) D(...). Trepanatie wegens CVA (?), terminale chronische nierinsufficiëntie, atrofische nieren, hemodialyse aanvankelijk via catheter, later via AV-fistel, epigastrische last.*
- Geneesmiddelenlijst de dato 15/06/2012 van dr. M. V(...) D(...).*
- Verslag dialyse de dato 15/06/2012 van dr. M. V(...) D(...).*
- Medisch getuigschrift de dato 31/10/2012 van dr. M. V(...) D(...). Terminale chronische nierinsufficiëntie waarvoor dialyseenood.*
- Geneesmiddelenlijst de dato 31/10/2012 van dr. M. V(...) D(...).*
- Medische probleemlijst de dato 31/10/2012 van dr. M. V(...) D(...). Trepanatie wegens CVA (?), terminale chronische nierinsufficiëntie, atrofische nieren, hemodialyse aanvankelijk via catheter, later via AV-fistel, epigastrische last.*

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit voorvermelde attesten blijkt dat deze 58-jarige man van Armeense origine dialyseedependent is wegens terminale nierinsufficiëntie van ongekende oorsprong, mogelijks ten gevolge van AHT.

Het is inderdaad noodzakelijk dat de hemodialyse wordt verdergezet en dat er opvolging door een nefroloog dient gecontinueerd te worden.

De epigastrische klachten behoeven geen behandeling, tenzij er sprake is van refluxoesofagitis of een maag-duodenumulcus hetgeen hier niet het geval is.

Het probleem van doorgemaakt CVA zonder sequellen is geen actueel probleem.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig van International SOS van 21/06/2011 met uniek referentienummer AM(...)-2011.*
- Informatie afkomstig van International SOS van 28/10/2011 met uniek referentienummer AM(...)-2011.*
- Informatie afkomstig van International SOS van 05/04/2012 met uniek referentienummer AM(...)-2012.*
- Informatie afkomstig van International SOS van 30/07/2012 met uniek referentienummer AM(...)-2012.*
- Informatie afkomstig van International SOS1 van 01/10/2012 met uniek referentienummer AM(...)-2012*
- Informatie afkomstig van International SOS1 van 30/10/2012 met uniek referentienummer AM(...)-2012.*
- Informatie afkomstig van International SOS1 van 19/05/2011 met uniek referentienummer AM(...)-2011.*

Er zijn faciliteiten voor hemodialyse en voor medische follow-up door een nefroloog.

Verder zijn ook de nodige medicijnen beschikbaar: Lasix® (furosemide), Emconcor® (bisproloï). Als fosfaatbinders kunnen Phoslo® en Renvela® vervangen worden door een alternatief: Calcium D3 Nycomed®.

Befact Forte® (vitamine B) kan vervangen worden door de aanwezige multivitamines.
Fenistril® (antihistaminicum gegeven bij allergie) en Movicol® (laxeermiddel zijn geen noodzakelijke medicijnen), er werd immers nergens een indicatie voor deze twee middelen gegeven.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Armenië:

“Uit het administratief dossier blijkt dat een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen door de staat betaald worden in Armenië. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde, sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, doch de aandoening van betrokkene valt onder een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie), welke door de staat aan iedere Armeense burger verstrekt wordt en aldus tot de basiszorg kan gerekend worden.

Personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families (families met weinig middelen en hoge vaste kosten), gehandicapten, ... krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis.

Ze hebben tevens toegang tot dezelfde zorginstellingen.

Verder is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en tenminste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar.

Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Daarnaast ontvangen de ouders voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar, in geval van officiële tewerkstelling, kindergeld.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt, is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hij tenslotte ruim 50 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld doormiddel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.”

Conclusies:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij voert aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee mogelijkheden beoogt wat betreft de ziekte van de betrokkene op basis waarvan een machtiging tot verblijf bekomen kan worden: de eerste mogelijkheid bestaat erin dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en de tweede mogelijkheid bestaat erin dat de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

De verzoekende partij meent dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juni 2013 ontegensprekelijk blijkt dat haar ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat de gemachtigde in zijn motivering echter onterecht stelt dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven. Zij voert aan dat zowel de ambtenaar-geneesheer als de gemachtigde erkennen dat zij voldoet aan de eerste voorwaarde, zodat de tweede voorwaarde niet meer onderzocht dient te worden, en dat de gemachtigde geheel onterecht de eerste mogelijkheid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet koppelt aan de tweede mogelijkheid. Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij – die geenszins concreet ingaat op de vaststellingen in het medisch advies – nalaat aan te geven op welke manier uit voormeld advies ontegensprekelijk zou blijken dat haar ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en op welke manier de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde zouden hebben erkend dat de verzoekende partij voldoet aan de eerste voorwaarde. De Raad wijst in dit verband erop dat de conclusie van het medisch advies van 20 juni 2013 luidt als volgt: *“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde dan weer verwezen naar voormeld medisch advies en tevens geconcludeerd dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De verzoekende partij maakt met haar loutere beweringen, die bovendien ingaan tegen de hoger weergegeven conclusies van zowel de ambtenaar-geneesheer als van de gemachtigde, niet aannemelijk dat zij zou voldoen aan de eerste voorwaarde en dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook gebrekkig en foutief zou zijn.

Verder voert de verzoekende partij met verwijzing naar een arrest van de Raad van State aan dat de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins toelaten te besluiten dat hoger aangegeven tweede mogelijkheid afhankelijk is van de hoger aangegeven eerste mogelijkheid. Er dient echter te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier het betrokken arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met die van haar. De Raad merkt hierbij op dat uit het aangehaalde arrest blijkt dat in de oorspronkelijk bestreden beslissing slechts een onderzoek was gevoerd naar de eerste mogelijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zonder dat werd onderzocht of sprake was van aandoeningen die een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. In de thans bestreden beslissing (met name in het medisch advies van 20 juni 2013) wordt echter wel nagegaan of de zorgen en de opvolging in Armenië beschikbaar zijn en de noodzakelijke medische zorgen er toegankelijk zijn. Zodoende kan de verzoekende partij hoe dan ook niet voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde *in casu* de tweede mogelijkheid afhankelijk zouden hebben gemaakt van de eerste mogelijkheid, daar uitdrukkelijk werd nagegaan of de verzoekende partij onder de tweede mogelijkheid voorzien in voormeld artikel 9ter, § 1, eerste lid valt, met name of zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 20 juni 2013 met betrekking tot de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst heeft gemaakt.

Een *“kennelijk gebrek aan de materiële motivering”* in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde onterecht een verwijzing maakt naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden (hierna: het EVRM) en dat dit artikel slechts minimumnormen bevat en geenszins een ruimere bescherming belet in de interne wetgeving van de verdragspartijen. Er dient echter te worden vastgesteld dat het medisch advies van 20 juni 2013 geenszins verwijst naar artikel 3 van het EVRM en dat uit het door de ambtenaar-geneesheer gevoerde onderzoek uitdrukkelijk blijkt dat wel degelijk een toetsing aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing inderdaad *in fine* een verwijzing naar voormeld artikel 3 bevat. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat uit de hoger weergegeven conclusie van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat deze betrekking heeft op de beide mogelijkheden van voormeld artikel 9ter en dat zodoende geenszins blijkt dat de gemachtigde zich, om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren, zou hebben gestoeld op de (striktere) criteria van artikel 3 van het EVRM en voormeld artikel 9ter te beperkt zou hebben geïnterpreteerd en toegepast. In deze mate dient de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM derhalve als een overtollig motief beschouwd worden, zodat de eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten en op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel zouden zijn geschonden door aan duidelijke wetsbepalingen op grond van hogere rechtsnormen een te beperkte interpretatie te geven.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE